

костъ на мислитѣ; но духътъ на тѣхната поезия ми остана чуждъ — духъ на ресигнация и разочарование — и песимизмъ у послѣдния — който не отговаряше на моята жажда. Той бѣ несъвмѣстимъ съ младежкитѣ пориви и идеали, които трѣбвахъ на моето поколение, извикано на борба, урисано да исковава бѣдѣщето...

Ако има мои работи въ проза или въ стихове възнати подъ влиянието на чужди възхновения, то тия възхновения сж дошли отъ западъ... Викторъ Хюго, Байронъ и Хайне, тие властители на умоветѣ на нашия вѣкъ, сж упражнили възъ мене своето благотворно въздѣйствие. Особенно първий — съ мощната си рѣчь и полети... Но въ нѣкои мои граждански стихотворения стои песимизмътъ на Некрасова, както въ нѣкои поеми — вѣянето на Шевченковий лиризмъ.

Гоголь ми е останалъ обаче винаги чуждъ, недостигаемъ,

Успѣхъ ли да отбраня отъ набѣдата въ московщина Митрофана и Дормидолски — иначе — честни русофили? — Незнамъ. Но азъ си исказахъ, каквото ми се искаше — за моята си черга, въ моята си книга. — Всеки пѣтель на купището си пѣе. — Сега да турж точка и да кажж сбогомъ на прозявкитѣ на читателитѣ си...
